

Erik Thys

“Personages op zoek naar de auteur. Rollen in kunst en psychiatrie”

uit de publicatie “Look/Alike”, Academia Press, Gent, 2008

<...> De patiënt als kunstenaar

Florian Bijloos is geboren in 1978 en zijn jonge leven als mens en als kunstenaar is tot nog toe bijzonder bochtig geweest. Wegens zijn wankele psychische gezondheid werd hij meermaals gehospitaliseerd en hij bracht zodoende in totaal enkele jaren van zijn leven in ziekenhuizen door. Wat meer is, vaak moest hij na afloop van weer zo'n verblijf helemaal van nul herbeginnen: opnieuw een woonst en een bezigheid zoeken, contacten leggen, de zorg organiseren die hij nodig heeft. Zeldzaam waren de dingen die doorheen zijn vele levens bewaard bleven <...> Ondanks al die tegenslagen, ongelukken en noodgedwongen koers wijzigingen staat Florian na elke val weer op, met het incasservermogen en de veerkracht van een ervaren bokser. Hij staat ook op met overtuiging, met stijl. En zo is er toch een continuïteit in leven en werk van deze jonge overlever kunstenaar: deze van een honger en een smaak voor het leven in al zijn vormen en kleuren.

Florian Bijloos maakt foto's. Hij volgde een opleiding fotografie maar die werd zoals zovele dingen in zijn chaotische leven voortijdig stopgezet. Hij registreert met het fototoestel zijn leven, zoals het is. Met een trefzeker oog, gebald, speels, poëtisch, een complexe context soms vattend in enkele details, met groot gevoel voor compositie maar nooit geconstrueerd, met veel flair maar altijd authentiek. Deze echtheid belet niet dat zijn foto's subjectief zijn, en een commentaar bevatten op hun onderwerp.

De ironie van het pak “Sport Life” kauwgom in de mond van zijn zus, die een moeilijk leven met hem gemeen had en die in 2007 op 19-jarige leeftijd overleed, diezelfde zus in een deken gewikkeld tussen vuilniszakken, de bezorgde blik van een vriendin doorheen een nachtzwarze café-vitrine, de triptiek met slapende jongeren, een verwarde en zoekende generatie dromend van een beter leven. “Sport Life” is hier life op de onderste sport van de maatschappelijke ladder. Florians Bijloos' foto's vertonen in hun soms “trashy” sensibiliteit verwantschap met het werk van bijvoorbeeld Wolfgang Tillmans en Richard Billingham. Hij heeft echter niet de gekunstelde non chalance van de eerste en is anderzijds van een meer luchtige ernst dan de tweede, wiens vroege werk eveneens de overtuigingskracht van de authenticiteit bezat.

Dit is outsiderkunst, maar dan slechts in de meest letterlijke betekenis van het woord: het werk van een jongeman die zich noodgedwongen in de rand van de maatschappij beweegt en fotografisch getuigenis aflegt van zijn survival en die van zijn lotgenoten. Het is echter geenszins outsiderkunst indien daarmee gesuggereerd zou worden dat er geen volkomen bewuste artistieke act mee gemoeid is, of dat de maker niet goed zou weten waarmee hij bezig is. Integendeel: dit is het werk van een lucide kunstenaar die helder, zelfbewust en met veel talent zijn commentaar formuleert. <...>